

Motorloven. Men denne Paragraf lægger Bemyndigelsen til at give Bevilling til Omnibilkørsel hos Amtsraadene, og disse skal kunne fastsætte Afgiftsbeløbenes Størrelse. Det anser jeg for uheldigt. Vi kommer derved ind paa en Vilkaarlighed af den anden Verden. Jeg kan ikke se rettere end, at man herinde paa Rigsdagen maa kunne give fuldstændig ensartede Regler for hele Landet. Man maa snart kunne komme til Klarhed over, hvor meget et Ruteautomobil bør skatte f. Eks. pr. 1000 km, og naar saa en Mand søger Bevilling til at køre Ruteautomobil, udmaales den Distance, han vil befare. Det bliver saa og saa mange Tusind km aarlig, og derefter udfinder man saa det Skattebeløb, der skal svares af den paagældende Vogn. Der vil ellers blive et uhyre Kævl og Splid ude i Amtsraadene om, hvad der skal betales af en saadan Bevillingshaver. Det kan gaa, hvor det er eet Amtsraad, det drejer sig om, men i nogle Tilfælde kan det dreje sig om baade to og tre Amtsraad, og Fordelingen af Beløbene vil volde et forfærdeligt Besvær for de gode Medlemmer af Sogneraadene og Amtsraadene Landet over. Man maa jo hurtigt kunne blive enig om, hvor stor en Afgift der skal erlægges pr. 1000 km, derefter udmaale Distancen, og saa faar man at vide, hvor meget den paagældende Rutebil skal betale. De Vogne, der befarer en Strækning oftere, faar en større Afgift, og de, der befarer den færre Gange, faar en mindre Afgift. Det af mig her foreslaaede vil blive et, nogenlunde retfærdigt Grundlag for Ansættelsen af denne Afgift.

Det er naturligt og rimeligt, at Amtsraadet, eventuelt Sogneraadene, indstiller, hvem der skal have Bevilling til i det hele taget, at køre med Ruteautomobil. Men dermed synes jeg, det skulde være Slut med deres Myndighed, jeg mener, det maa blive Lovgivningsmagtens Sag at fastsætte Regler for hele Landet, saaledes at man overalt har Regler for denne Kørsel, som man har for al anden Kørsel. Men jeg vil godt antage, at man saa kommer til at oprette et Nævn, et Omnibilnævn, til at kontrollere disse Bevillingers Udnyttelse, eventuelt til at besigtige disse Køretøjer. Det er uhyrligt, hvad man træffer paa ude omkring paa Landevejene af smaa lette Vogne belæssede med 20—30 Mennesker, det er fuldkommen uforvarligt. Naar man skal bestemme, hvor mange Personer et Køretøj har Lov til at transportere, maa Køretøjets Bæreevne og hele Konstruktion være det af-

gørende, aldeles ikke, hvor mange Siddepladser en entreprenant Mand har fundet paa at indrette paa en lille let Vogn — det er for øvrigt ogsaa nævnt af en anden æret Taler. Der er ogsaa noget urimeligt i, at de smaa lette Omnibiler — jeg tænker her særlig paa Ford-Vognene — har Lov til at køre betydelig hurtigere med en overordentlig stor Last af Passagerer end de større Vogne, der ogsaa kører paa Luftringe. Man kan møde saadanne smaa Vogne, der kører deres 30 km — det er tilladt efter Loven. Hele Vognen og hele Maskineriet vibrerer, det ligner forfra en Loppe, der kommer krybende hen ad Vejen, idet den har dette klejne Forstel, og saa ser man den store Menneskelast bagude. Det er fuldkommen uforvarligt. Jeg mener, at de gode solide Vogne, som kører paa Luftringe, bør have Lov til at køre med samme Hastighed, som disse smaa skrøbelige Køretøjer har Ret til at køre med ifølge Loven om Motorkøretøjer.

Det sidste Stykke af § 19 er jeg ikke saa helt tilfreds med. Jeg mener, der maa være fri Konkurrence paa dette Omraade mellem Omnibiler og andre Køretøjer. Hvorfor skal man skabe et Monopol for Omnibilerne. Vi har saamænd haft nok af Statsbanernes Monopol paa dette Omraade. Nu er dette Monopol ved at blive brudt af Omnibilerne — skulde vi saa her ved Skattebestemmelser tvinge Omnibilerne ind i samme Skure. Jeg mener, at Frikonkurrencen maa vi i alle Tilfælde ikke komme til Livs. Vi maa indføre saadanne Bestemmelser, at der bydes Passagererne forsvarlige Køretøjer, men derved mener jeg ikke, vi skal gaa.

Jeg undrer mig over det ærede Medlem Hr. Ulrichs Vanskelighed ved at finde ud af Udtrykket i § 20, hvori der staar, at man maa ikke *henlægge* en Vogn paa Gade, Vej eller Plads o. s. v. Der staar udtrykkelig, at et Køretøj kan ikke „*hensættes* eller *henlægges*“ paa Gade, Vej eller Plads. Dette er det ikke saa vanskeligt at finde ud af.

Angaaende § 21 vil jeg gerne udtale, at det naturligvis i mangfoldige Tilfælde er nødvendigt, at der ved Vejkryds eller Vejsving ryddes, saa der bliver frit Udsyn. Men at man ikke uden videre skulde kunne bemyndige Politiet dertil, er jeg enig med en tidligere æret Taler i; i hvert Fald maa man have Grundlovens Ord om Erstatning indført i Loven med Hensyn til saadanne Raseringer. I øvrigt tror jeg, ligesom det ærede Medlem Hr. Henningsen,